

Десять років тому час для мене зупинився, рішуче відмовляючись рухатися далі. Механізми завмерли, серце билося так, ніби робило послугу: без претензій, проте й без гарантій. Дратувало все, навіть запах власного одягу. Тридцять років виявилися пасткою — жодної втіхи від занурення в невідоме, жодної радості від продовження початого. Лише ранковий вогонь у голові, пообідня порожнеча в горлі, різке вечірнє світло. І жорстока, на рівні віри ненависть до тих, хто намагається зробити тобі добре, жорстока помста всім, хто намагається тобі допомогти. До тридцяти я встиг двічі розлучитись. Устиг би й утретє, але за мене більше ніхто не йшов. Жінок лякали мої звички, напружувало те, що я майже ніколи не спав, а коли спав — довго не прокидався. Вони сиділи наді мною в холодних сутінках на старих простирадлах, налякано ловили моє дихання, пробували пульс, хапливо телефонували знайомим, питались поради, обережно торкали мене за плече, перевертали на бік, аби я не захлинувся власною жовчю. Мені в цей час снились піщані дюни, вони перетікали моїм життям, не лишаючи по собі нічого, крім спеки й задухи. Снились мені змії й земляні птахи, снились написи, зроблені на темній глині,

снились мовчазні діти, що збирали між сухих гілок отруйні ягоди й простягали їх мені, мовби просячи: давай, спробуй, ти не знаєш, від чого відмовляєшся, ніколи в житті ти не відчував цього дивного смаку, так смакує лише смерть, це краще за будь-які прянощі, це солодше за будь-які мікстури, ти лише спробуй, прокинься й спробуй. Прокидатись після цього, ясна річ, не хотілося.

Іноді жінки не витримували і йшли у своїх справах, іноді сиділи, чемно чекаючи. Але потім усе одно йшли. Іноді поверталися й далі сиділи на солоних, як вітрила, простирадлах. Насичене особисте життя, одне слово. По обіді я збирався із силами і йшов на ефір. Запускав розбитий, наповнений вірусами комп'ютер, перебирав диски, намагався прибрати на робочому столі, безсило кидав усе це й виходив у коридор, скажімо, з чаєм, скажімо, перекурити. Свічка політехнічного, де знаходилася студія, височіла над деревами, відсвічуючи поодинокими вогнями аудиторій. Темрява стояла в провулках, пахло вогкістю й ранньою весною, хотілося ніколи не залишати це місто й ніколи в житті, ніколи й нізачо не повертатися в студію.

Десять років тому вона закінчила університет і спробувала дивитись на світ дорослими очима. Світ погано фокусувався. Батьки її ще довший час думали, що вона далі навчається. Вперто будили її на першу пару. Тато її був професійним безробітним. Здається, непогано при цьому почувався. Мама працювала на пошті. Тому про пошту з маминих слів вона знала все, могла розповідати про неї годинами. Якби це когось цікавило, ясна річ.

Узимку вона влаштувалась на роботу в якийсь благодійний фонд, проте фонд виявився недостатньо благодійним, навіть працівникам своїм нічого не платив, тож і роботою назвати це було важко. На студію її привів Вадик Сальмонела, вони зустрічалися вже близько місяця, хоча навіть після всього того, що між ними було, Вадик дозволяв собі її не впізнавати, особливо після концертів: оглушений і прибитий, накачаний поганим бухлом, із зірваним горлом, він, як справжній рок-стар, міг пройти й демонстративно її не помітити. Вона нервувала, плакала. Йому це, схоже, подобалось. Їй, схоже, теж. Можна отримувати радість від усього, навіть від спілкування з мудаками.

Вона ввійшла слідом за ним, навіть не привіталась, мовчки сіла коло дверей, злісно дістала мобільник, упевнено почала набивати повідомлення. Вадик кинув їй до ніг свій шкіряний рюкзак і демонстративно про неї забув. Світле волосся, білий плащ, який вона кинула на підлогу, рожеві обвітрені пальці, родимки на шиї, шкільний светр, з-під якого гостро пробивались ключиці, недовірливий погляд, напружені рухи, дитячий вираз обличчя, нечищене взуття, красиві коліна.

— Дочка? — кивнув я Вадику замість привітатись.

— Хуй там, — відповів він незадоволено, й ефір таким чином почався.

Рівно двадцять хвилин, не рахуючи музичних пауз, Вадик говорив про рок-н-рол, дух бунтарства, естетику свободи, пісні протесту й розширення свідомості. Вона сиділа в кутку й лише незадоволено хитала головою. На правій руці в неї був пластмасовий браслет. Загалом схоже